

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

1997

Julkaistu Helsingissä 4 päivänä syyskuuta 1997

N:o 839—843

SISÄLLYS

N:o		Sivu
839	Laki kotitaloustyön väliaikaisesta tukijärjestelmästä	3167
840	Asetus Ukrainan kanssa ydinonnettomuuksia koskevasta pikaisesta ilmoittamisesta sekä ydinteknistä turvallisuutta ja säteilysuojelua koskevasta tietojen ja kokemusten vaihdosta tehdyn sopimuksen voimaansaattamisesta	3170
841	Asetus tartuntatautiasetuksen 2 §:n muuttamisesta	3171
842	Valtioneuvoston päätös ongelmajätteiden poltosta	3172
843	Valtiovarainministeriön päätös eräiden verojen kantoajoista ja kantoeristä annetun valtiovarainministeriön päätöksen muuttamisesta	3181

N:o 839

Laki

kotitaloustyön väliaikaisesta tukijärjestelmästä

Annettu Helsingissä 29 päivänä elokuuta 1997

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Sovellettamisala

Kotitalouksissa suoritettavaa työtä edistetään tämän lain mukaisesti. Työn edistämiseksi maksetaan valtion varoista tukea (*tuki kotitaloustyöhön*) kotitaloustyön suorittaneelle yritykselle.

Mitä tässä laissa säädetään, sovelletaan myös tavanomaisella kotitaloustyö-, hoiva- ja hoitoalalla toimivaan yhteisöön.

Tämän lain säännöksiä sovelletaan kotitalouteen, johon kuuluvien henkilöiden vakituinen asunto sijaitsee Itä-Suomen läänissä tai Länsi-Suomen läänissä.

2 §

Kotitalous

Kotitaloudella tarkoitetaan tässä laissa henkilöitä, jotka asuvat yhdessä samassa asun-

nossa. Kotitaloudella tarkoitetaan myös yksin asuvaa.

3 §

Tukeen oikeuttava työ

Tässä laissa tarkoitettu tuki myönnetään tavanomaisen kotitalous-, hoiva- tai hoitotyön sekä asunnon kunnossapito- tai perusparannustyön perusteella.

Tavanomaisena hoiva- ja hoitotyönä ei pidetä sellaisia terveyden- ja sairaudenhoitopalveluja, joiden myynti on arvonlisäverolain (1501/1993) 34—36 §:ssä säädetty verovapaaksi. Asunnon kunnossapitotyönä ei pidetä kodin koneiden ja laitteiden korjaus- tai asennustyötä.

4 §

Tuen myöntämisen edellytykset

Tuen myöntämisen edellytyksenä on:

HE 90/1997
TyVM 10/1997
EV 108/1997

1) että työn on tilannut kotitalous ja sen on suorittanut yritys, joka on merkitty työvoima- ja elinkeinokeskuksessa pidettävään rekisteriin;

2) että työ on tehty 1 §:n 3 momentissa tarkoitettulla alueella sijaitsevassa asunnossa tai vapaa-ajanasunnossa;

3) ettei samasta työsuorituksesta saada omaishoidon tuesta annetussa asetuksessa (318/1993) tarkoitettua omaishoidon tukea, lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetussa laissa (1128/1996) tarkoitettua tukea taikka työllisyysasetuksen (130/1993) mukaista työllistämistukea työnantajalle;

4) ettei 2 kohdassa tarkoitettun asunnon korjaukseen ole myönnetty valtion varoista korjausavustusta; ja

5) ettei yritys saa tässä laissa tarkoitettuun toimintaan muuta tukea tai avustusta.

Tukea ei myönnetä yritystoimintaa harjoittavan henkilön yrityksellään omassa vakituksessa asunnossa tai vapaa-ajan asunnossa teettämästä työstä. Arvioitaessa sitä, ketä pidetään yritystoimintaa harjoittavana henkilönä, sovelletaan mitä työttömyysturvalain (602/1984) 1 a §:ssä säädetään.

5 §

Tuen määrä

Tuen suuruus on 40 prosenttia työstä maksetun palkkion määrästä, kuitenkin enintään 33 markkaa tunnilta. Tukea voidaan myöntää kotitaloutta kohti enintään 150 tunnilta kalenterivuodessa.

6 §

Yrityksen merkitseminen rekisteriin ja poistaminen rekisteristä

Työvoima- ja elinkeinokeskus pitää rekisteriä niistä yrityksistä, joiden suorittamasta työstä voidaan maksaa tukea.

Yritys voidaan merkitä hakemuksesta rekisteriin sen täyttäessä seuraavat edellytykset:

1) yritys on merkitty ennakkoperintärekisteriin;

2) yritys on ottanut vastuuvakuutuksen niiden vahinkojen varalta, jotka voivat tapahtua kotitaloudelle tässä laissa tarkoitettun työsuorituksen aikana;

3) yrityksellä ei ole maksamattomia vero-

ja, sosiaaliturvamaksuja tai muita maksuja valtiolle; ja

4) yrityksellä ei ole maksamattomia eläke-, tapaturma- ja työttömyysvakuutusmaksuja.

Yritys poistetaan rekisteristä, jos se ei täytä enää niitä edellytyksiä, jotka tässä laissa on asetettu rekisteriin merkitsemiselle. Yritys voidaan myös poistaa rekisteristä, jos se on saanut tukea vastoin tämän lain säännöksiä. Ennen rekisteristä poistamista yritykselle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi siten kuin hallintomenettelylain (598/1982) 15 §:ssä säädetään.

7 §

Tuen hakeminen, myöntäminen ja maksaminen

Tukea koskeva hakemus tehdään kirjallisesti työvoima- ja elinkeinokeskukselle.

Työvoima- ja elinkeinokeskus päättää tuen myöntämisestä.

Työvoima- ja elinkeinokeskus maksaa tuen kuukausittain jälkikäteen.

8 §

Valvonta

Tuen käyttöä valvoo työvoima- ja elinkeinokeskus. Työvoima- ja elinkeinokeskuksella ja sen valtuuttamilla on oikeus tarkastaa yrityksen liiketoimintaa tuen hakemisen ja käytön valvonnan edellyttämässä laajuudessa sekä saada tarkastuksen edellyttämät asiakirjat ja muu aineisto käyttöönsä tuen saajalta. Tuen saaja on muutoinkin velvollinen avustamaan tarkastuksessa.

9 §

Takaisinperintä

Tuki on joko kokonaan tai osaksi määrätävä maksettavaksi takaisin, jos tuen saaja on:

1) antanut tukea hakiessaan olennaisessa kohdassa väärän tiedon;

2) salannut tuen myöntämiseen tai maksamiseen olennaisesti vaikuttavia seikkoja; tai

3) kieltäytynyt antamasta tuen maksamista tai valvontaa varten tarvittavia tietoja, asiakirjoja tai muuta aineistoa taikka avustamasta tarpeellisessa määrin tarkastuksessa.

Takaisin maksettavalle tuelle on maksetta-

va sen maksupäivästä lukien vuotuista korkoa korkolain (633/1982) 3 §:n 2 momentissa tarkoitetun korkokannan mukaan lisättynä kolmella prosenttiyksiköllä. Jollei takaisin maksettavaa tukea makseta viimeistään asetettuna eräpäivänä, on sille maksettava vuotuista viivästyskorkoa korkolain 4 §:n 3 momentissa tarkoitetun korkokannan mukaan.

Tuen takaisinperintään ryhtymisestä päättää työvoima- ja elinkeinokeskus, joka myös huolehtii tarvittavista takaisinperintätoimenpiteistä.

10 §

Tietojenantovelvollisuus

Tässä laissa tarkoitetun työn tilanteen kotitalouden ja työn suorittaneen yrityksen tulee ilmoittaa työvoima- ja elinkeinokeskukseen sen määräämällä tavalla tuen myöntämiseksi ja maksamiseksi tarvittavat tiedot sekä muut järjestelmän seurannan kannalta tarpeelliset tiedot.

11 §

Tietojensaantioikeus

Valtion, kunnan ja muun julkisoikeudellisen Helsingissä 29 päivänä elokuuta 1997

sen yhteisön viranomaisen, vakuutus- ja eläkelaitos sekä eläkesäätiö ovat velvollisia antamaan maksutta työvoima- ja elinkeinokeskukselle tämän lain toimeenpanossa tarvittavia tietoja.

12 §

Tarkemmat säännökset

Asianomainen ministeriö voi antaa tarkempia säännöksiä tämän lain täytäntöönpanosta.

13 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä lokakuuta 1997 ja on voimassa 31 päivään joulukuuta 1999.

Yrityksellä on oikeus tukeen sellaisen työn perusteella, joka on tehty tämän lain tultua voimaan.

Ennen tämän lain voimaantumista voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Tukea voidaan maksaa yhtä kotitaloutta kohti vuodelta 1997 enintään 40 tunnilta.

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Antti Kalliomäki*

N:o 840

Asetus

Ukrainan kanssa ydinonnettomuuksia koskevasta pikaisesta ilmoittamisesta sekä ydinteknistä turvallisuutta ja säteilysuojelua koskevasta tietojen ja kokemusten vaihdosta tehdyn sopimuksen voimaansaattamisesta

Annettu Helsingissä 29 päivänä elokuuta 1997

Ulkoasiainministerin esittelystä säädetään:

1 §
Helsingissä 8 päivänä helmikuuta 1996 Suomen tasavallan hallituksen ja Ukrainan hallituksen välillä tehty sopimus ydinonnettomuuksia koskevasta pikaisesta ilmoittamisesta sekä ydinteknistä turvallisuutta ja säteilysuojelua koskevasta tietojen ja kokemusten vaihdosta, jonka tasavallan presidentti on hyväksynyt 14 päivänä kesäkuuta 1996 ja jonka hyväksymistä koskevat nootit on vaihdettu 8 päivänä elokuuta 1997, tulee voimaan 7 päivänä syyskuuta 1997 niin kuin siitä on sovittu.

2 §
Sopimuksen 2 ja 6 artiklassa tarkoitettu viranomainen on Suomessa säteilyturvakeskus.

3 §
Tämä asetus tulee voimaan 7 päivänä syyskuuta 1997.

Helsingissä 29 päivänä elokuuta 1997

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ulkoasiainministeri *Tarja Halonen*

N:o 841

Asetus**tartuntatautiasetuksen 2 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 29 päivänä elokuuta 1997

Sosiaali- ja terveysministeriön toimialaan kuuluvia asioita käsittelemään määrätyn ministerin esittelystä

muutetaan 31 päivänä lokakuuta 1986 annetun tartuntatautiasetuksen (786/1986) 2 §, sellaisena kuin se on asetuksessa 1237/1993 seuraavasti:

<p style="text-align: center;">2 §</p> <p><i>Yleisvaarallisia tartuntatauteja ovat</i> EHEC-infektio, hemorragiset kuumeet, ei kuitenkaan myyräkuume, hepatiitti A, keltakuume, kolera, kuppa, kurkkumätä, lavantauti, pikkulavantauti ja muut salmonellojen aiheuttamat taudit, meningokokkin aiheuttamat septiset taudit ja aivokalvontulehdukset, pernarutto, polio, rutto, shigellapuna-tauti ja tuberkuloosi. <i>Ilmoitettavia tartuntatauteja ovat</i> ekinokokkoosi,</p>	<p>hepatiitti B, hepatiitti C, HIV-infektio, klamydiainfektiot, sukupuoliteitse leviävät, legionelloosi, listerioosi, malaria, mykobakteeritaudit, muut kuin tuberkuloosi, rabies, sankkerit, septiset hemofilustaudit, sikotauti, tippuri, toisintokuume, tuhkarokko ja vihurirokko.</p>
--	--

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 1998.

Helsingissä 29 päivänä elokuuta 1997

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Terttu Huttu-Juntunen*

Valtioneuvoston päätös ongelmajätteiden poltosta

Annettu Helsingissä 28 päivänä elokuuta 1997

Valtioneuvosto on ympäristöministeriön esittelystä päättänyt 19 päivänä toukokuuta 1961 annetun vesilain (264/1961) 25 päivänä tammikuuta 1982 annetun ilmansuojelulain (67/1982) 9 §:n ja 3 päivänä joulukuuta 1993 annetun jätelain (1072/1993) 18 §:n nojalla, sellaisina kuin niistä ovat ilmansuojelulain 9 § laissa 1711/1995 ja jätelain 18 § laissa 605/1997:

1 §

Soveltamisala

Tätä päätöstä sovelletaan laitokseen, jossa poltetaan jätelaissa (1072/1993) tarkoitettua ongelmajätettä.

Ongelmajätteen polttolaitokseen kuuluvat laitoksen sijaintialueella olevat eri toiminnot, kuten jätteen vastaanotto, varastointi ja esikäsittely, sekä laitoksen polttolaitteisto, polttoaineen ja ilman syöttöjärjestelmät, jäteveden käsittelyjärjestelmät, savukaasujen puhdistuslaitteet sekä polton säätöön ja polton olosuhteiden tietojen tallennukseen ja mittaukseen tarkoitettut laitteistot ja järjestelmät.

2 §

Poikkeukset soveltamisalasta

Tätä päätöstä ei sovelleta poltettaessa:

- 1) öljyjätehuollosta annetussa valtioneuvoston päätöksessä (101/1997) tarkoitettuja öljyjätteitä ja jätteen tuottajan omassa toiminnassa syntyviä nestemäisiä ongelmajätteitä, joiden sisältämien polykloorattujen aromaattisten hiilivetyjen, kuten polyklooribifenyyliden (PCB) tai pentakloorifenolien (PCP), pitoisuus ei ylitä öljyjätehuollosta annetun valtioneuvoston päätöksen mukaisia pitoisuuksia ja jotka eivät sisällä muita jäteasetuksen (1390/1993) liitteessä 3 lueteltuja aineita sellaisina määrinä tai pitoisuuksina, että niiden poltto olisi jätelain 1 ja 6 §:ssä säädettyjen periaatteiden vastaista, sekä joiden tehollinen lämpöarvo on vähintään 30 MJ/kg;
- 2) palavia nestemäisiä ongelmajätteitä,

joiden poltosta suoraan syntyvissä savukaasuissa ei ole muita epäpuhtauksia ja vastaavia enimmäismääriä, kuin mitä dieseloiljyn ja kevyen polttoöljyn rikkipitoisuudesta annetussa valtioneuvoston päätöksessä (142/1997) tarkoitettujen polttoaineiden poltosta syntyisi;

3) avomerellä öljyn ja kaasun etsinnän ja käytön yhteydessä syntyviä ja tämän toiminnan yhteydessä poltettavia ongelmajätteitä; eikä

4) ongelmajätteinä pidettäviä tartuntavaarallisia eläinten raatoja ja jäännöksiä sekä tartuntavaarallisia sairaalajätteitä.

3 §

Määritelmät

Tässä päätöksessä tarkoitetaan:

1) *ongelmajätteellä* jätelaissa tarkoitettua kiinteää tai nestemäistä ongelmajätettä;

2) *ongelmajätteen polttolaitoksella* toimintaa, jossa poltetaan pelkästään ongelmajätteitä tai jossa käytetään teollisessa prosessissa ongelmajätteitä tavanomaisena polttoaineena tai lisäpolttoaineena;

3) *ongelmajätteen polttamisella* ongelmajätteiden polttoa laitteistossa, jossa jätettä hapetetaan poltossa tai muulla tavoin, kuten jätteen esikäsittelyä tai pyrolyysiä, sekä muuta lämpökäsittelyä, kuten plasmakäsittelyä, jos käsittelyssä syntyvät aineet käsitellään välittömästi;

4) *uudella laitoksella* toimintaa, johon on myönnetty tämän päätöksen edellyttämät luvat tämän päätöksen voimaantulon jälkeen;

5) *vanhalla laitoksella* toimintaa, johon on myönnetty jätelain, ilmansuojelulain

(67/1982) tai vesilain (264/1961) mukaiset luvat ennen tämän päätöksen voimaantuloa;

6) *päästöjen raja-arvolla* epäpuhtauspitoisuutta, jota ei saa ylittää määrättyinä aikana; sekä

7) *toiminnanharjoittajalla* sitä, joka on velvollinen hakemaan lupaa ongelmajätteen polttolaitokselle ilmansuojelulain, jätelain ja vesilain nojalla.

4 §

Poltettavan ongelmajätteen laatu ja määrä

Ongelmajätteen polttoa koskevassa ympäristölupamenettelylain (735/1991) mukaisessa ympäristöluvassa on ilmansuojelulain perusteella määrättävä, millaisia ongelmajätteitä ja kuinka paljon niitä voidaan polttaa sekä kuinka suuri on laitoksen ongelmajätteiden polttokapasiteetti.

5 §

Ongelmajätteen toimittamisen vaatimukset

Ennen ongelmajätteen toimittamista laitokselle toiminnanharjoittajan on ryhdyttävä kaikkiin tarpeellisiin toimiin vähentääkseen ongelmajätteiden polttolaitoksesta aiheutuvia haittoja. Toiminnanharjoittajan on tiedettävä ainakin seuraavat seikat:

1) jätteen fysikaalinen ja mahdollisuuksien mukaan kemiallinen koostumus sekä muu tarvittava tieto jätteen polton soveltuvuuden arvioimiseksi; sekä

2) jätteen käsittelyyn liittyvät vaaratekijät, kuten aineet, joiden kanssa jätettä ei voida sekoittaa, ja jätteen käsittelyssä noudatettavat turvallisuustoimet.

6 §

Ongelmajätteen vastaanoton vaatimukset

Ongelmajätteiden vastaanoton järjestämisessä toiminnanharjoittajan on ryhdyttävä kaikkiin tarpeellisiin toimiin vähentääkseen ongelmajätteiden polttolaitoksesta aiheutuvia haittoja. Ongelmajätteiden vastaanotto laitoksella edellyttää ainakin, että:

1) jätteen paino määritetään;

2) ongelmajätteistä annettavista tiedoista sekä ongelmajätteiden pakkaamisesta ja merkitsemisestä annetussa valtioneuvoston päätöksessä (659/1996) ja tarvittaessa Euroopan

yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 259/93 sekä vaarallisten aineiden kuljettamisesta annetuissa säännöksissä ja määräyksissä edellytetyt asiakirjat tarkastetaan; sekä

3) tarpeelliset ja edustavat näytteet otetaan mahdollisuuksien mukaan ennen jäte-erän purkamista 5 §:ssä edellytettyjen tietojen tarkistamiseksi ja käsiteltävän jätteen laadun valvomiseksi ja että nämä näytteet säilytetään vähintään yhden kuukauden ajan jäte-erän polton jälkeen.

7 §

Ongelmajätteen vastaanoton valvonta

Ongelmajätteen polttoa koskevassa ympäristölupamenettelylain mukaisessa ympäristöluvassa on ilmansuojelulain perusteella sekä vesilain mukaisessa luvassa määrättävä tarvittavista 5 ja 6 §:n mukaisista toimista poltettavan jätteen toimittamisesta ja vastaanotosta aiheutuvien haitallisten ympäristövaiikutusten estämiseksi ja vähentämiseksi.

Jos jätteiden syntypaikalla poltetaan ainoastaan omassa toiminnassa syntyneitä ongelmajätteitä, ympäristölupamenettelylain mukaisessa luvassa tai vesioikeuden luvassa voidaan määrätä edellä tarkoitetuista vaatimuksista poiketen muunlaisesta ongelmajätteiden valvonnasta ja vastaanottoitoimista. Määräyksillä on tällöin voitava estää haittojen syntyminen vastaavantasoisesti kuin 5 ja 6 §:n mukaan toimittaessa.

8 §

Energian talteenotto

Jätteenpoltossa syntyvä lämpö on hyödynnettävä niin hyvin kuin mahdollista.

9 §

Polton yleinen vaatimus

Ongelmajätteiden palamisen on oltava mahdollisimman täydellistä. Täydellisen palamisen varmistamiseksi ongelmajätteet on tarvittaessa esikäsiteltävä.

10 §

Polton lämpötila ja happipitoisuus

Polttolaitos on suunniteltava, varustettava ja sitä on käytettävä siten, että ongelmajätteen poltossa savukaasujen lämpötila nostetaan viimeisen polttoilman syöttökohdan jälkeen hallitusti ja homogeenisesti.

Poltto-olosuhteet on varmistettava ennen laitoksen käyttöönottoa. Tällöin epäedullisimmissa olosuhteissa uunin sisäseinässä ja sen läheisyydessä polttolämpötilan on oltava vähintään 850 °C ja happipitoisuus vähintään 6 prosenttia mittausajan ollessa vähintään 2 sekuntia. Jos poltettavan ongelmajätteen sisältämän halogenoidun orgaanisen aineen pitoisuus on kuitenkin suurempi kuin 1 prosentti kloorina ilmaistuna, lämpötilan on oltava vähintään 1 100 °C.

Jos uuniin syötetään ainoastaan nestemäistä ongelmajätettä tai kaasumaisen aineen ja ennalta suoritettussa happivajauksessa tapahtuneesta ongelmajätteen lämpökäsittelystä syntyneen ja jauhetun kiinteän aineen seosta ja jos kaasumainen osuus tuottaa enemmän kuin 50 prosenttia vapautuneesta lämmöstä, on happipitoisuuden oltava viimeisen polttoilman syötön jälkeen vähintään 3 prosenttia.

Ympäristölupaviranomainen voi ympäristöluvassa poiketa 2 momentin vaatimuksesta edellyttäen, ettei 15 §:ssä tarkoitettuja raja-arvoja tai päästöjen dioksiini- ja fuuraanipitoisuuksia ylitetä.

11 §

Polttimet ja niiden käyttö

Polttolaitos on varustettava polttimilla, jotka käynnistyvät automaattisesti, kun savukaasujen lämpötila viimeisen polttoilman syötön jälkeen laskee alle 10 §:n 2 momentissa tarkoitettua vähimmäislämpötilan. Näitä polttimia on käytettävä myös käynnistämisen ja pysäyttämisen yhteydessä asianmukaisen vähimmäislämpötilan säilyttämiseksi niin kauan kuin uunissa on palamatonta jätettä.

Polttolaitoksen käynnistämisen ja pysäyttämisen aikana, tai kun savukaasujen lämpötila laskee alle 10 §:n 2 momentissa tarkoitettua vähimmäislämpötilan, polttimiin ei saa syöttää polttoainetta, josta aiheutuu suurempi

päästö kuin dieselöljyn ja kevyen polttoöljyn rikkipitoisuudesta annetun valtioneuvoston päätöksen mukaan öljyn poltosta.

12 §

Ongelmajätteen syöttö palotilaan

Laitoksessa on oltava käytössä järjestelmä, joka estää ongelmajätteen syöttämisen:

1) laitoksen käynnistämisen aikana ennen kuin vähimmäislämpötila on saavutettu;

2) aina kun lämpötila on alle vaaditun vähimmäislämpötilan; sekä

3) aina kun 22 §:n 1 momentin 1 kohdassa säädetty jatkuvatoiminen mittaus osoittaa, että jokin päästöraja ylittyy puhdistinlaitteen häiriön tai vian vuoksi taikka muusta syystä.

13 §

Hiihimonoksidin raja-arvo

Laitoksen käytön aikana savukaasujen hiihimonoksidin (CO) raja-arvo 50 mg/m³ vuorokausikeskiarvona ilmaistuna ei saa ylittyä. Vähintään 95 prosenttia kaikista 10 minuutin keskiarvoista on oltava alle 150 mg/m³ taikka millä tahansa 24 tunnin jaksolla puolen tunnin keskiarvojen tulee olla alle 100 mg/m³.

14 §

Päästötapa

Laitos on suunniteltava, varustettava ja sitä on käytettävä niin, että päästöt ilmaan eivät lisää merkittävästi epäpuhtauksien pitoisuuksia maanpinnalla.

Palamiskaasut on poistettava savupiipun kautta hallitulla tavalla.

Savupiipun korkeus on määrättävä siten, ettei päästöistä aiheudu haittaa tai vaaraa terveydelle tai ympäristölle.

15 §

Päästöraja-arvot ilmaan johdettaville aineille ja yhdisteille

Laitos on suunniteltava, varustettava ja sitä on käytettävä niin, että seuraavat päästöjen raja-arvot savukaasuissa eivät ylitä:

a) Vuorokausikeskiarvot:

Aine	Pitoisuus (mg/m ³)
1. Hiukkasten kokonaismäärä	10
2. Orgaaniset aineet kaasuna tai höyrynä, ilmaistuna orgaanisen hiilen kokonaismääränä	10
3. Suolahappo (HCl)	10
4. Fluorivetyhappo (HF)	1
5. Rikkidioksidi (SO ₂)	50

b) Puolen tunnin keskiarvot:

Aine	Pitoisuus (mg/m ³)	
	A*	B**
1. Hiukkasten kokonaismäärä	30	10
2. Orgaaniset aineet kaasuna tai höyrynä ilmaistuna orgaanisen hiilen kokonaismääränä	20	10
3. Suolahappo (HCl)	60	10
4. Fluorivetyhappo (HF)	4	2
5. Rikkidioksidi (SO ₂)	200	50

* kaikista mitatuista arvoista

** 97 prosenttia vuoden aikana mitatuista arvoista

c) Kaikki keskiarvot, joissa näytteenotto-aika on ollut vähintään 30 minuuttia ja enintään 8 tuntia:

Aine	Pitoisuus (mg/m ³)
1. Kadmium ja sen yhdisteet ilmaistuna kadmiumina (Cd)	1 ja 2 alakohta yhteensä
2. Tallium ja sen yhdisteet ilmaistuna talliumina (Tl)	0,05 *
3. Elohopea ja sen yhdisteet ilmaistuna elohopeana (Hg)	0,1**
4. Antimoni ja sen yhdisteet ilmaistuna antimonina (Sb)	0,05*
5. Arseeni ja sen yhdisteet ilmaistuna arseenina (As)	0,1**
6. Lyijy ja sen yhdisteet ilmaistuna lyijynä (Pb)	
7. Kromi ja sen yhdisteet ilmaistuna kromina (Cr)	
8. Koboltti ja sen yhdisteet ilmaistuna kobolttina (Co)	4—13 alakohtat yhteensä
9. Kupari ja sen yhdisteet ilmaistuna kuparina (Cu)	0,5*
10. Mangaani ja sen yhdisteet ilmaistuna mangaanina (Mn)	1**
11. Nikkeli ja sen yhdisteet ilmaistuna nikkelinä (Ni)	
12. Vanadiini ja sen yhdisteet ilmaistuna vanadiinina (V)	
13. Tina ja sen yhdisteet ilmaistuna tinana (Sn)	

Nämä taulukon c keskiarvot kattavat myös vastaavien raskasmetallien sekä niiden yhdisteiden kaasumaiset ja höyrymäiset päästöt.

* Uusi laitos

** Vanha laitos

Dioksiinien ja furaanien päästöjä on vähennettävä kehittyneintä menetelmää käyttäen. Päästöissä ei saa olla dioksiineja ja furaaneja yli $0,1 \text{ ng/m}^3$. Näytteenottoajan on oltava vähintään kuusi tuntia mutta enintään kahdeksan tuntia. Raja-arvo määritellään kaikkien dioksiini- ja furaanipitoisuuksien summana liitteen I mukaisesti.

Savukaasujen hiilimonoksidin raja-arvot ja muiden 1 momentissa mainittujen raja-arvojen mittaustulokset tulee muuntaa vertailuolosuhteisiin siten kuin 23 §:ssä säädetään.

17 §

Vesioikeuden lupa

Jäteveden johtamiseen laitokselta maaperään, vesiin tai viemäriin on oltava vesioikeuden lupa.

18 §

Yleiset vaatimukset jätevesien haitallisten vaikutusten estämiseksi

Polttolaitoksen koko alue varastoalueet mukaan lukien on suunniteltava ja sitä on käytettävä siten, että pilaantumista aiheuttavien aineiden päästöt maaperään ja pohjaveen estetään vesilain ja pohjavesien suojelemisesta eräiden ympäristölle tai terveydelle vaarallisten aineiden aiheuttamalta pilaantumiselta annetun valtioneuvoston päätöksen (364/1994) mukaisesti.

Polttolaitoksen alueella on oltava erillinen suljettu allas hulevesille sekä muille epäpuhtaille vesille, jotka ovat peräisin ylivuotamisesta tai palonsammutustöistä. Altaan on oltava tarpeeksi suuri, jotta jätevedet voidaan tarvittaessa tutkia ja käsitellä ennen niiden päästämistä laitosalueelta.

19 §

Vesipäästöistä määrääminen

Savukaasun puhdistuksesta syntyvien nestemäisten jätteiden johtamista vesiin on rajoitettava niin paljon kuin mahdollista.

Jätevesi voidaan poistaa erillisen käsitteilyn jälkeen edellyttäen, että:

1) vesilakia ja sen nojalla annettuja säännöksiä noudatetaan ja päästöille annettuja raja-arvoja ei ylitetä; sekä

2) käsitellyn ongelmajätteen raskasmetalli

en, dioksiinien ja furaanien määrä nestemäisessä jätteessä on pienempi kuin ilmaan poistuvat sallitut määrät.

20 §

Laitoksessa syntyvän jätteen käsittely

Jätteenpoltossa syntyvät jätteet on hyödynnettävä tai käsiteltävä jätelain mukaisesti. Jätteet on tarvittaessa esikäsiteltävä. Tällaiset jätteet on pidettävä erillään, kunnes niiden jatkokäsittely on hyväksyttävä.

Kuiva pölymäinen jäte, kuten kattilatuhkan ja savukaasun käsittelyssä syntyvä kuiva-aine, on kuljetettava ja välivarastoitava siten, että pölyn leviäminen estetään.

Ennen kuin jätteenpoltton jätteen hyödyntämis- tai käsittelytapa määritellään, jäte on tutkittava, jotta voidaan selvittää sen fyysiset ja kemialliset ominaisuudet ja sen haitallisuus ympäristölle. Erityisesti jätteen liukoksen osan ja raskasmetallisällön tutkimiseen on kiinnitettävä huomiota.

21 §

Mittausjärjestelmän vaatimukset

Ympäristölupa voidaan myöntää ainoastaan, jos hakemuksesta ilmenee, että ehdotettu mittausjärjestelmä täyttää liitteessä II asetetut vaatimukset. Luotettavuusvälin (95 %) arvot päästöjen raja-arvoissa, jotka on määritetty 13 §:ssä ja 15 §:n 1 momentin taulukon a alakohdissa 1—3 ja 5, eivät saa ylittää liitteen II kohdan 4 arvoja.

22 §

Päästöjen mittaaminen

Ympäristöluvassa on määrättävä päästöjen mittaamisesta 13 ja 15 §:ssä tarkoitettujen raja-arvojen alittumisen todentamiseksi:

1) automaattisen mittauslaitteen asianmukaisesta asennuksesta ja toiminnan valvomisesta ja sen toiminnan tarkastamisesta vuosittain;

2) näytteenotto- ja mittaustekniikasta, jota käytetään jaksottaiseen mittaukseen, sekä näytteenotto- ja mittauspaikoista; sekä

3) jaksottaisista mittauksista liitteen II mukaisesti.

22 §

Päästöjen mittausten menetelmät

Seuraavat mittaukset on tehtävä laitoksella liitteen II mukaisesti:

1) jatkuvatoimiset mittaukset 13 §:n hiilimonoksidin pitoisuudesta ja 15 §:n 1 momentin taulukoissa a ja b mainituista aineista;

2) jatkuvatoimiset prosessimuuttujia kuvaavat mittaukset lämpötilasta 10 §:n vaatimusten täyttämiseksi, savukaasun happipitoisuudesta, paineesta, lämpötilasta sekä vesipitoisuudesta;

3) vähintään kaksi mittauskertaa vuodessa 15 §:n 1 momentin taulukossa c ja 2 momentissa tarkoitetuista aineista; laitoksen toiminnan alussa on kuitenkin mitattava 12 kuukauden ajan joka toinen kuukausi näitä aineita; sekä

4) savukaasujen viipymäajan mittausta, jota vastaa 10 §:ssä tarkoitettu vähimmäislämpötilan ja happipitoisuuden mittausta, on tarkistettava asianmukaisesti vähintään kerran polttolaitoksen käyttöönoton aikana ja ainakin kerran, kun laitos otetaan käyttöön sekä kun laitoksen käyttöolosuhteet ovat mahdollisimman huonot.

Seuraavat mittaukset eivät kuitenkaan ole tarpeen:

1) fluorivetyhapon jatkuva mittausta, jos suolahappopäästöjä vähennetään siten, että 15 §:n 1 momentin taulukon a alakohdan 3 ja 1 momentin taulukon b alakohdan 3 päästörajoja ei ylitetä, jolloin fluorivetyhapon päästöt on kuitenkin mitattava jaksottain;

2) savukaasun vesipitoisuuden jatkuva mittausta, jos näytteenä otetaan kuivata ennen kuin se analysoidaan; sekä

3) edellä 15 §:n 1 momentissa lueteltujen pilaantumista aiheuttavien aineiden mittausta, jos lupa sallii vain niiden ongelmajätteiden polton, jotka eivät voi aiheuttaa suurempia pitoisuuksia kuin 10 prosenttia 15 §:n 1 momentin vastaavista raja-arvoista.

23 §

Mittaustulosten muuntaminen

Mittaustulokset, joiden perusteella todetaan, että 13 ja 15 §:n raja-arvoja ei ylitetä, on muunnettava seuraaviin olosuhteisiin:

1) lämpötila 273 K, paine 101,3 kPa, 11 prosenttia happea, kuivaa savukaasua; ja

2) lämpötila 273 K, paine 101,3 kPa, 3 prosenttia happea, kuivaa kaasua, jos poltetaan ainoastaan öljyjätehuollosta annetussa valtioneuvoston päätöksessä tarkoitettua öljyjätettä.

Jos ongelmajätettä poltetaan hapella rikastetuissa olosuhteissa, mittaustulokset voidaan muuntaa lupaviranomaisen vahvistamaan happipitoisuuteen.

Kun pilaantumista aiheuttavien aineiden päästöjä on vähennetty savukaasun puhdistinlaitteella, 1 momentissa säädetty muunnon hapen osalta tehdään ainoastaan, jos happipitoisuus, joka on mitattu saman ajanjakson aikana kuin epäpuhtauspitoisuus, on suurempi kuin hapen standardihappipitoisuus.

24 §

Mittaustulosten vertaaminen

Päästöjen raja-arvojen pitoisuuksia ei katsota ylitetyksi, jos:

1) mikään vuorokausikeskiarvo ei ole suurempi kuin 13 §:n ja 15 §:n 1 momentin taulukon a raja-arvo ja mikään puolen tunnin keskiarvo vuoden aikana ei ole suurempi kuin 15 §:n 1 momentin taulukon b sarakkeessa A mainittu raja-arvo tai 97 prosenttia vuoden aikana mitatuista puolen tunnin keskiarvoista ei ole suurempi kuin 15 §:n 1 momentin taulukon b sarakkeessa B mainittu raja-arvo;

2) mitkään keskiarvot näytteenottoaikana eivät ole suurempia kuin 15 §:n 1 momentin taulukossa c mainitut raja-arvot; sekä

3) edellä 15 §:n 2 momenttia noudatetaan. Jäljempänä 26 §:ssä tarkoitettujen ajanjakson aikana mitattuja keskiarvoja ei oteta huomioon arvioitaessa päästöjen raja-arvojen noudattamista.

Puolen tunnin ja kymmenen minuutin aikana mitatut keskiarvot lasketaan vähentämällä niistä liitteen II kohdassa 4 mainitut luotettavuusarvot polton aikaiselta tehokkaalta toiminta-ajalta, johon sisältyvät laitoksen käynnistys ja pysäytys. Vuorokausiarvot lasketaan kyseisistä hyväksyttävistä keskiarvoista.

Näytteenoton aikaiset keskiarvot ja fluorivetyhapon keskiarvot jaksottaisin mittauksin tehtäessä määrätään 22 §:n 1 momentin 3 kohdan ja liitteen II mukaisesti.

25 §

Toimenpiteet raja-arvojen ylittyessä

Jos mittaukset osoittavat, että tässä päätöksessä tarkoitetut raja-arvot ovat ylittyneet, on siitä välittömästi ilmoitettava alueelliselle ympäristökeskukselle. Ongelmajätteen syöttämistä uuniin ei saa jatkaa ennen kuin päästöjen raja-arvoja noudatetaan ja lupaviranomainen hyväksyy jätteen syöttämisen.

26 §

Toimenpiteet toiminnan keskeytymisen vuoksi

Lupaviranomainen määrää puhdistus- tai mittauslaitteiden teknisesti väistämättömästä seisokista, häiriöstä ja viasta johtuvan pisimmän sallitun ajan, jolloin säädelyjen aineiden päästöt voivat olla suurempia kuin säädetyt päästöjen raja-arvot. Laitos ei saa jatkaa tällöin ongelmajätteen polttamista kauempaa kuin neljä tuntia keskeytyksettä. Keskeytysjaksojen kokonaistuntimäärä ei saa olla pitempi kuin 60 tuntia vuodessa.

27 §

Toimenpiteet häiriön vuoksi

Häiriön sattuessa toiminnanharjoittajan on vähennettävä toimintaa tai keskeytettävä se niin nopeasti kuin mahdollista, kunnes normaali toiminta voidaan palauttaa.

Helsingissä 28 päivänä elokuuta 1997

Ympäristöministeri *Pekka Haavisto*

28 §

Hiukkaspitoisuus päästössä muulloin kuin laitoksen normaalitoiminnan aikana

Hiukkaspitoisuus päästössä ei missään olosuhteissa saa olla suurempi kuin 150 mg/m³(n) puolen tunnin keskiarvona lasketuna lisäksi 15 §:n 1 momentin taulukon a alakohdassa 2 ja 1 momentin taulukon b alakohdassa 2 vahvistettuja raja-arvoja ei saa ylittää. Kaikkia 9—14 §:ssä tarkoitettuja vaatimuksia on noudatettava.

29 §

Voimaantulo

Tämä päätös tulee voimaan 30 päivänä syyskuuta 1997.

30 §

Päätöksen soveltaminen vanhoihin laitoksiin

Tätä päätöstä sovelletaan vanhoihin laitoksiin viimeistään kahden vuoden ja kahdeksan kuukauden kuluttua tämän päätöksen voimaantulosta.

Jos toiminnanharjoittaja ilmoittaa kuuden kuukauden kuluessa tämän päätöksen voimaantulosta lupaviranomaiselle, että vanhaa laitosta käytetään ennen sen lopullista sulkeamista enintään 20 000 tuntia neljän vuoden ja kahden kuukauden aikana ilmoituksen jättöpäivästä, ei tämän päätöksen vaatimuksia tarvitse noudattaa.

Yli-insinööri Markku Hietamäki

LIITE I

Dibensofuraanien ja dioksiinien ekvivalenttikertoimet

Päätöksen 15 §:n 2 momentissa tarkoitetun kokonaisarvon määrittämiseksi jäljempänä luetellut dioksiinien ja dibensofuraanien massakonsentraatiot on kerrottava seuraavilla kertoimilla (myrkyllisyyskäsittettä käyttäen) ennen kuin ne lasketaan yhteen.

myrkyllisyyskerroin

2,3,7,8tetraklooridibentsodioksiini (TCDD)	1
1,2,3,7,8pentaklooridibentsodioksiini (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8heksaklooridibentsodioksiini (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9heksaklooridibentsodioksiini (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8heksaklooridibentsodioksiini (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8heptaklooridibentsodioksiini (HpCDD)	0,01
oktaklooridibentsodioksiini (OCDD)	0,001
2,3,7,8tetraklooridibentsofuraani (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8pentaklooridibentsofuraani (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8pentaklooridibentsofuraani (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8heksaklooridibentsofuraani (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8heptaklooridibentsofuraani (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9heptaklooridibentsofuraani (HpCDF)	0,01
oktaklooridibentsofuraani (OCDF)	0,001

LIITE II

MITTAUSTEKNIIKAT

1. Kaasuja kuljettavista kanavista pitoisuuksien määrittämiseksi tehtävien mittausten on oltava edustavia.

2. Epäpuhtauksien näytteenotto ja analyysi, mukaan luettuna dioksiinit ja furaanit sekä jatkuvatoimisten mittausten kalibroimiseksi tehtävät vertailumittaukset on tehtävä Euroopan unionin komission tilauksen perusteella tehtyjen CEN-standardien mukaisesti. Jos CEN-standardeja ei vielä ole, sovelletaan kansallisia standardeja.

3. Dioksiinien ja furaanien mittauksiin käytettävät menetelmät voidaan hyväksyä ainoastaan, jos yksittäisten dioksiinien ja furaanien näytteenoton ja analyysin havaintorajat ovat riittävän alhaiset, jotta saadaan myrkyllisyyskertomien kannalta merkityksellinen tulos.

4. Päästöjen raja-arvoissa määrätty 95 prosentin luotettavuusarvot eivät saa ylittää seuraavia prosenttilukuja päästörajoista:

hiilimonoksidi (13 §)	10 %
rikkidioksidi (15 § 1 momentin taulukon a alakohta 5)	20 %
hiukkasten kokonaismäärä (15 §:n 1 momentin taulukon a alakohta 1)	30 %
orgaanisen hiilen kokonaismäärä (15 §:n 1 momentin taulukon a alakohta 2)	30 %
suolahappo (15 §:n 1 momentin taulukon a alakohta 3)	40 %

N:o 843

Valtiovarainministeriön päätös**eräiden verojen kantoajoista ja kantoeristä annetun valtiovarainministeriön päätöksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 28 päivänä elokuuta 1997

Valtiovarainministeriö on 11 päivänä elokuuta 1978 annetun veronkantolain (611/1978) 4 b §:n, sellaisena kuin se on laissa 586/1987 sekä 11 päivänä joulukuuta 1992 valtion talousarviosta annetun asetuksen (1243/1992) 32 §:n nojalla

muuttanut eräiden verojen kantoajoista ja kantoeristä 14 päivänä helmikuuta 1995 antamansa päätöksen (184/1995) nimikkeen, 1 §:n otsikon ja 1 momentin ja 7 §:n, sekä

lisännyt 1 §:ään uuden 3 momentin ja päätökseen uuden 1 a §:n seuraavasti:

Valtiovarainministeriön päätös**eräiden verojen ja palautusten maksamisesta**

1 §

Verotusmenettelystä annetun lain mukainen jäännösvero

Valtion-, kunnallis- ja kirkollisvero sekä vakuutetun sairausvakuutusmaksu kannetaan kahtena eränä. Jos kannossa perittävä vero on pienempi kuin 1 000 markkaa, se on maksettava yhdellä kertaa ensimmäisen erän kannossa. Eräpäivistä säädetään vuosittain erikseen.

Yhteisön ja yhteisetuuden jäännösvero kannetaan yhtenä eränä. Jäännösvero on suoritettava viimeistään verovelvollisen verotuksen päättymiskuukautta seuraavan kuukauden 25 päivänä.

1 a §

Yhteisöjen ennakonpalautukset

Yhteisölle ja yhteisetuudelle tulevien ennakonpalautusten maksupäivä on verovelvollisen verotuksen päättymiskuukautta toiseksi seuraavan kuukauden 7. päivä.

7 §

Määräaikojen laskeminen

Jos edellä mainittujen verojen ja maksujen kanto- tai maksuajan viimeinen päivä tai ennakonpalautusten maksupäivä on pyhäpäivä, vapunpäivä tai arkilauantai, saa maksettavan tai palautettavan erän suorittaa ensimmäisenä arkipäivänä sen jälkeen.

Tämä päätös tulee voimaan 5 päivänä syyskuuta 1997 ja sitä sovelletaan ensimmäisen kerran verovuodelta 1997 toimitettavassa verotuksessa.

Helsingissä 28 päivänä elokuuta 1997

Ministeri *Arja Alho*Vanhempi finanssisihteeri *Merja Taipalus*

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 839—843, 2 arkkia

PÄÄTOIMITTAJA TIMO LEPISTÖ
OY EDITA AB, HELSINKI 1997